Steun ons

Draag bij aan de toekomst van Het Concertgebouw, nu of later.
concertgebouw.nl/steun-ons

ONTDEK MEER

Op **concertgebouw.nl/ontdek** gaat een wereld voor u open. U vindt er video's, interviews, verhalen, podcasts, concert-registraties en nog veel meer.

Verwacht in Het Zondagochtend Concert

5 apr - Grote Zaal
Haydns *Celloconcert in C* en Brahms' *Haydn-variaties*
12 apr - Grote Zaal
30 jaar Storioni Trio: Beethovens *Tripelconcert*
19 apr - Grote Zaal
Brahms' *Dubbelconcert* door Liza Ferschtman en Ivan Karizna
26 apr - Grote Zaal
Elgars *Enigma-variaties* en Maria Milstein speelt *West Side Story*
10 mei - Grote Zaal
Familieconcert op Moederdag: *Moeder de Gans* (6+)

Zien we u binnenkort weer terug op zondagochtend?
De volledige concertagenda vindt u op concertgebouw.nl/zondag.

Deel uw concertbeleving op social media! #concertgebouw

AVROTROS en Het Concertgebouw presenteren

Het Zondagochtend Concert

22 februari 2026 - Grote Zaal - 11.00 uur

Stuttgarter Philharmoniker
Sascha Goetzel, dirigent
Eva Gevorgyan, piano

Serge Rachmaninoff 1873-1943	Rapsodie op een thema van Paganini, op. 43 (1934)
Ludwig van Beethoven 1770-1827	Symfonie nr. 7 in A, op. 92 (1811-12) *Poco sostenuto - Vivace* *Allegretto* *Presto* *Allegro con brio*

Het Zondagochtend Concert wordt elke week door AVROTROS rechtstreeks uitgezonden op NPO Klassiek.

HET CONCERT GEBOUW

De Russisch-Armeense pianist Eva Gevorgyan studeert aan het Tsjaikovski Conservatorium in Moskou. Daarnaast volgt ze masterclasses bij diverse docenten in Europa. De muziekwereld kreeg al in 2021 een voorproefje van haar enorme talent toen ze, zeventien jaar oud, finalist werd op het Chopin Pianoconcours in Warschau. Inmiddels heeft ze opgetreden op diverse Europese podia, in Noord- en Zuid-Amerika en China, zowel solo als met orkesten. Ze blinkt uit in werken van Chopin. De weelderige romantiek van Rachmaninoff ligt zodoende binnen haar bereik. Rachmaninoff maakte carrière in het oude Rusland, maar raakte ontheemd door de Revolutie van 1917. Hij verhuisde naar Amerika en bouwde daar een succesvolle carrière op als concertpianist. Ondertussen bleef hij altijd een Rus en een romanticus in hart en nieren; zelfs in de jaren dertig componeerde hij nog in negentiende-eeuwse stijl. Want, zei hij: 'Ik kan de oude componeertrant niet loslaten en de nieuwe niet aanleren.' Aan componeren kwam hij in Amerika nauwelijks nog toe door zijn drukke concertagenda. Zijn *Rapsodie op een thema van Paganini* kwam dan ook als een verrassing; het publiek dacht dat Rachmaninoff niets meer in zich had. Het is eigenlijk een pianoconcert, maar dan in de vorm van een reeks variaties op een geliefd deuntje van violist Nicolò Paganini. Dat was op zich geen originele keuze, want hetzelfde thema was al door diverse eerdere componisten 'geleend' (of gecovered, zou je nu zeggen). Maar niemand gaf er zo'n eigen draai aan als Rachmaninoff. Paganini's melodie wordt aan het begin intact geciteerd. Daarna ondergaat het thema vierentwintig metamorfoses – al na een halve minuut hoor je enkel nog Rachmaninoff. Vooral de achttiende variatie is memorabel: hier laat de componist zich van zijn meest nostalgische en Russische kant horen. En toch is ook dit nog altijd datzelfde thema, in spiegelbeeld ditmaal.

Hoeksteen

De symfonieën van Ludwig van Beethoven vormen een hoeksteen van het orkestrepertoire. Maar juist omdat ze zo'n vanzelfsprekend onderdeel van het concertaanbod zijn, is er voor de uitvoerenden veel eer aan te behalen. De Stuttgarter Philharmoniker bestaat al sinds 1924, maar vooral in de afgelopen twintig jaar maakte het orkest een snelle ontwikkeling door. Dankzij de chef-dirigenten Daniel Feltz en Dan Ettinger groeide het repertoire aanzienlijk en kwamen succesvolle optredens buiten Duitsland in beeld; het orkest maakt regelmatig tournees door Europa, Amerika en Azië. Een extra prikkel is de samenwerking met gastdirigent Sascha Goetzel: geboren en opgeleid in muziekstad Wenen viel hij als kind in de toverdrankketel. Goetzel kreeg ook nog les van giganten als Seji Ozawa, André Previn en Bernard Haitink.

Iedereen dansen!

Beethoven componeerde zijn *Zevende symfonie in A*, op. 92 onder bittere omstandigheden, maar daarvan hoor je in de muziek niets terug. De zieke en steeds dovere componist had zich in een kuuroord teruggetrokken en Napoleon hield Europa aanhoudend in staat van oorlog. Toch werd dit een uitbundig stuk, waarin een echt langzaam deel ontbreekt en waarover Richard Wagner later zei: 'Iedereen dansen!' Beethoven zelf vond het één van zijn beste composities.
Al in de eerste minuut hoor je hoezeer Beethoven de bestaande klassieke formules achter zich had gelaten en het experiment zocht. De ongewoon lange introductie biedt niet meteen de houvast van een markant thema, maar klinkt als een nieuwsgierige verkenning van een onbekend oord. En het is er goed toeven. Spoedig buitelen de muzikale ideeën over elkaar heen, met het effect van een matroesjka of een toverbal: achter elke vondst komt een nieuwe tevoorschijn. Vaak wordt Beethoven geprezen om zijn doortimmerde constructies, maar hier scoort hij vooral met een bijna improvisatieachtige spontaniteit.
Het Allegretto vormt een relatief rustpunt, maar het is nog altijd een stapvoetse puls die de bezwerende melodie voortstuwt. In het Scherzo wordt het vuurwerk hervat – met een kalmer tussenspel dat Beethoven mogelijk aan een oud pelgrimslied ontleende – en de finale is een overtreffende trap daarvan. De slotmaten zijn zelfs voor de impulsieve Beethoven een ongekend staaltje uitgelatenheid, en dat viel niet bij iedereen goed. Volgens musicus Friedrich Wieck – de latere schoonvader van Robert Schumann – was dit het werk van een dronkenlap, en een Weense recensent omschreef het als 'dit delirium waarin geen plaats is voor melodie of harmonie en waarin geen enkele klank het oor behaagt'. Maar ondertussen bereikte Beethoven met deze symfonie wel 'het gewone volk' dat hij zo'n warm hart toedroeg, ondanks zijn contacten met adellijke opdrachtgevers en zijn vaak weerbarstige stijl. Tijdgenoten prezen de *Zevende* als Beethovens begrijpelijkste symfonie.

Michiel Cleij